

ע"פ 27712/02/19 - מוחמד נעאמנה נגד מדינת ישראל

בית הדין הארצי לעבודה

ע"פ 27712-02-19

ניתנה ביום 17 מרץ 2019

המבקש

מוחמד נעאמנה

המשיבה

מדינת ישראל

בשם המבקש: עו"ד חאתם נעאמנה

בשם המשיבה: עו"ד ענבר סהראי

החלטה

השופט חני אופק-גנדלר

1. המבקש הורשע, בבית הדין האזורי בחיפה (השופט אסף הראל; הע"ז 4384-01-16) בהכרעת דין מיום 1.5.18, בעבירה של העסקת עובד זר, מבלי שהעמיד לרשותו מגורים הולמים כנדרש בדין, עבירה בהתאם לסעיף 2(ב)(4) **לחוק עובדים זרים**, תשנ"א-1991 (להלן - **החוק**). בגזר הדין מיום 18.12.18, בית הדין האזורי הטיל על המבקש קנס כספי בסכום של 14,000 ש"ח, שישולם ב - 10 תשלומים רצופים ושווים, החל מיום 20.2.19. בנוסף, חייב בית הדין את המבקש לחתום על התחייבות לפיה ימנע מביצוע העבירה בה הורשע, לתקופה של שלוש שנים מיום גזר הדין, בגובה 25,000 ש"ח.
2. המבקש הגיש לבית דין זה ערעור על הכרעת הדין, ובמקביל הגיש את הבקשה שלפני לעיכוב ביצוע תשלום הקנס שהושת עליו. המבקש טוען כי סיכויו לזכות בערעור מצוינים, שכן בפסק הדין נפלו טעויות חמורות, היורדות לשורש העניין והמצדיקות ביטולו. על פי הבקשה, בה מפנה המבקש לערעור, שגה בית הדין את הרשיע המבקש על אף קשיים בראיות (דו"ח ביקורת אשר תוקן והיה לוקה בחסר, היעדר צולם העובד במחסן בית הקפה שכנטען הוא מתגורר שם), סתירות בעדויות עדי המשיבה (לעניין הממצאים שפורטו בדו"ח הביקורת ובכלל זה מקום הימצאותו של העובד והתמונות שצולמו על ידם). עוד טוען המבקש כי לא הוכח שהעובד מושא כתב האישום התגורר בבית הקפה, אלא במקום אחר.
- המבקש מוסיף וטוען כי פסק דינו של בית הדין קמא מהווה עבירו מכה אנושה, וכי ככל שלא יעוכב ביצועו לא תהיה לו אפשרות מעשית לקבל חזרה את הכספים הרלוונטיים. כן צוין כי לאור האמור ולמרות שלפי ההלכה אין בהגשת ערעור כדי להצדיק עיכוב ביצוע פסק דין כספי, ניתן לעשות זאת, כשבית הדין קמא נתפס לטעות גלויה וברורה, כך שסביר להניח שפסק הדין יבוטל, כמו במקרה דנן (דברי כב' השופט גורן בספרו "סוגיות בסדר דין אזרחי", עמ' 675 בהתייחס לעיכוב ביצוע פסק דין כספי).

3. המשיבה מתנגדת לבקשה וטוענת כי אין לחרוג מן הכלל לפיו אין מקום לעכב תשלום של קנס שהוטל על נאשם, שכן תשלום הקנס אינו עלול לגרום לנאשם נזק בלתי הפיך. לגופם של דברים טוענת המשיבה, כי בהיבט

עמוד 1

של סיכויי הערעור אין מקום להיעתר לבקשת המבקש. בקשר לכך נטען כי טענותיו של המבקש נושאות אופי עובדתי, והערעור לא סב על גובה הקנס כי אם על הרשעתו של המבקש, ועל קביעות שבעובדה ובמהימנות, שהלכה היא שערכאת הערעור אינה מתערבת בממצאים מסוג זה, אלא במקרים חריגים, כשמקרה זה אינו אחד ממקרים אלו. המשיבה מוסיפה וטוענת כי המבקש לא הצביע על כל נזק שעלול להיגרם לו מביצוע תשלום הקנס שהוטל עליו, במיוחד כאשר נפרד הקנס ל-10 תשלומים. עוד נטען כי אין בערעור ובבקשה ראיות לעניין מצבו הכלכלי של המבקש, מלבד אמירה כללית שפסק הדין מהווה עבורו "מכה אנושה", וכי אם לא יעוכב ביצועו של פסק הדין לא תהיה למבקש אפשרות לקבל הכספים הרלוונטיים. בקשר לכך צוין כי בהיות החיוב לטובת המדינה, לא מתקיים החשש שבמידה והמבקש יזכה בערעור לא יקבל את כספו בחזרה.

דין והכרעה

4. בהיעדר התייחסות בשאלת הצורך בקיום דיון במעמד הצדדים, החלטתי לדון בבקשה לעיכוב הביצוע על בסיס מכלול החומר שבתיק בית הדין, ללא דיון במעמד הצדדים (ע"פ 1318/07 אלטורי נ' מדינת ישראל (31.12.2007); ע"פ 9043/12 דהן נ' מדינת ישראל (23.4.2013)). להלן בתמצית, החלטתי.
5. ככלל, אין בהגשת ערעור כשלעצמו כדי להצדיק עיכוב ביצוע תשלום קנס שהושת על אדם שהורשע. הטעם לכך הוא, כי בניגוד לעונש מאסר, תשלום הקנס אינו גורם, במרבית המקרים, לנזק בלתי הפיך למערער, במובן זה שאם יתקבל הערעור והקנס יופחת או אף יבוטל, יהיה ניתן להחזיר למערער את הכספים ששילם ולהשיב את המצב לקדמותו ("פ 2707/12 קלמרו נ' מדינת ישראל (5.2.2013); ע"פ 5957/12 רביזה נ' מדינת ישראל (27.5.2013)). יחד עם זאת, בית המשפט ישקול בחיוב לעכב תשלום קנס מקום בו שוכנע כי אין ביכולתו המבקש לעמוד בתשלום ע"פ 3468/12 שורפי נ' מדינת ישראל (12.7.2012); ע"פ 29/13 בירנבוים נ' מדינת ישראל, (13.1.2013); ע"פ 4074/16 אלמקייס נ' מדינת ישראל (15.6.2016)). במסגרת בחינה זו על בית המשפט להביא בחשבון את גובה הקנס, את מצבו הכלכלי של המבקש ואת יכולתו לשלם את הקנס בטרם ישמע הליך הערעור.
6. לאחר שעיינתי בטענות הצדדים ובכלל החומר המצוי בפניי, לא מצאתי טעם המצדיק את עיכוב תשלום הקנס שהושת על המבקש. במקרה שלפני, על פני הדברים, מאזן הנוחות נוטה לדחיית הבקשה, וזאת מבלי שאדרש לסיכויי הערעור. המבקש הורשע, על יסוד מכלול העדויות והראיות, בכך שהעסיק בבית הקפה שבבעלותו, עובד זר, מבלי שהעמיד לרשותו מגורים הולמים כנדרש בדיון, והקנס שהושת עליו (אשר משקף כ-12% מהקנס המירבי) נפרש על פני תקופה ממושכת (כאשר התשלום החודשי מסתכם ב-1,400 ש"ח לחודש). בנוסף, מלבד אמירה כללית שפסק הדין מהווה "מכה אנושה", המבקש כלל לא ניסה לטעון כי אין באפשרותו לשלם את הקנס או כי תשלומו יגרום לו לנזק בלתי הפיך. בנסיבות אלו, אין צורך להיכנס לבחינתם של סיכויי הערעור, ועם זאת אציין כי עיקר טענותיו של המבקש נושאות אופי עובדתי. מעבר לכך יצוין כי הערעור לא סב על גובה הקנס שהושת על המבקש אלא על ביטול ההרשעה. בנסיבות אלה, שוכנעתי כי אין הצדקה מספקת להורות על עיכוב ביצוע. הואיל ומדובר בקנס המשולם לקופת המדינה, אין חשש שאם יהיה צורך בהחזר תשלומים שבוצעו - ההחזר לא ישולם, אם כך ייפסק בערעור.

7. סוף דבר - הבקשה לעיכוב ביצוע תשלום הקנס נדחית. אין צו להוצאות.

בטרם סיום יצוין כי אין באמור בהחלטתי כדי למנוע מהמבקש לפנות למרכז לגביית קנסות, אגרות והוצאות, שבסמכותו לפרוס או לדחות תשלום חוב ככל שימצא שקיימת הצדקה לכך (ע"פ 4074/16 אורן אלמקייס נ' מדינת ישראל, 15.6.16).

ניתנה היום, י' אדר ב' תשע"ט (17 מרץ 2019) בהעדר הצדדים ותישלח אליהם.